

Адвентистський ВІСНИК

№ 5 (335)
травень 2018

Бог є любов

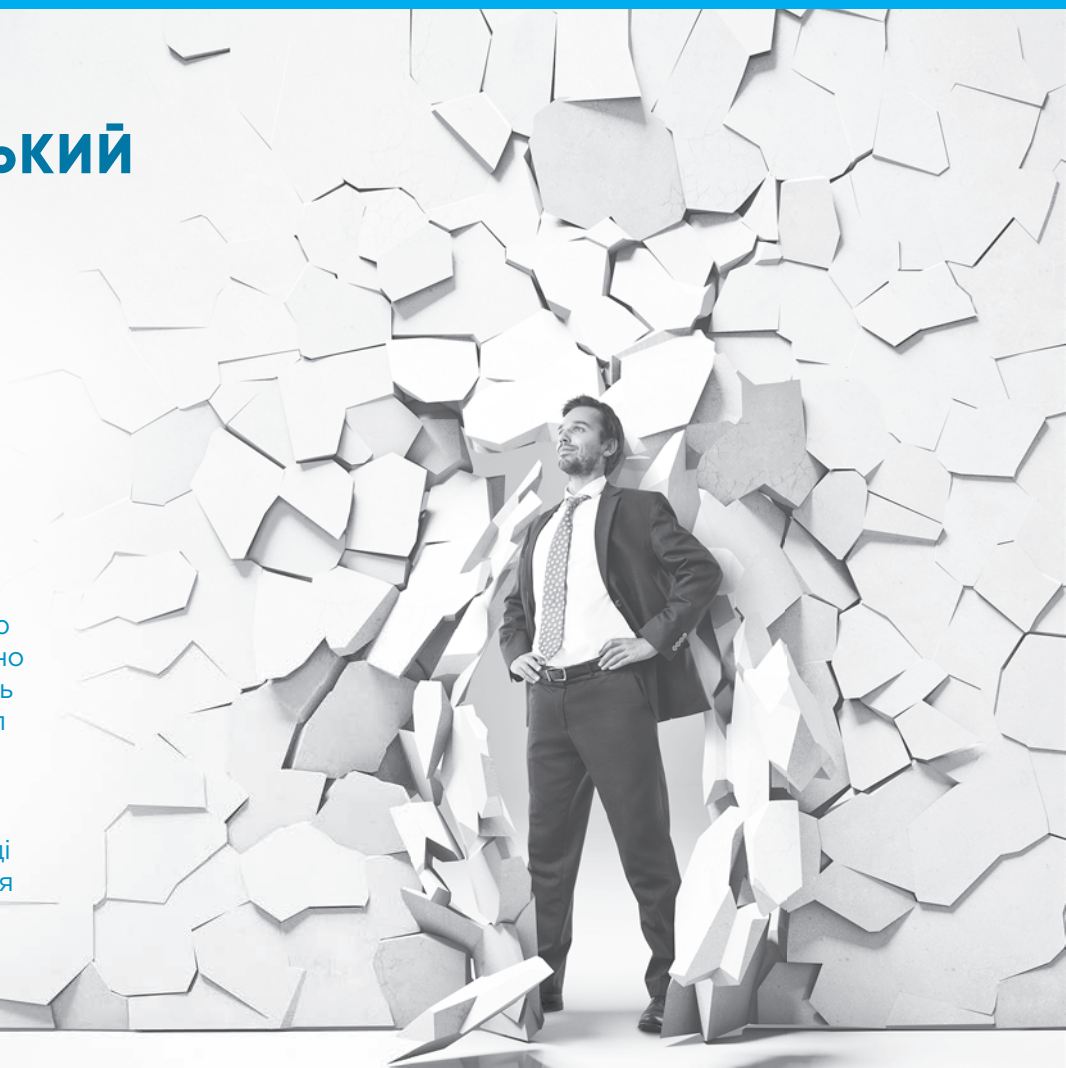

Адвентистский ВЕСТНИК

газета Церкви християн адвентистів сьомого дня в Україні

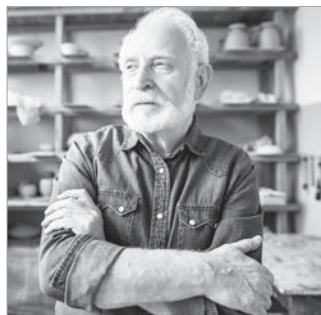
ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЛІДЕР

У кожного з нас є свої «єрихони»: неприступні стіни, які ми не можемо подолати вже безліч років. У когось це гріхозна залежність – наркотична, алкогольна, сексуальна. У когось це страхи перед майбутніми складними рішеннями та непростим вибором. Покладайте надію на Бога. Вступіть однодушно в цю духовну битву, візьміть і Божого ковчега як символ Його близької присутності, і тоді з Ним і Ним переможете. Відроджуйте своє життя, свою сім'ю, тоді святе полум'я перекинеться на Божу Церкву.

К чому приводить
попустительство

5

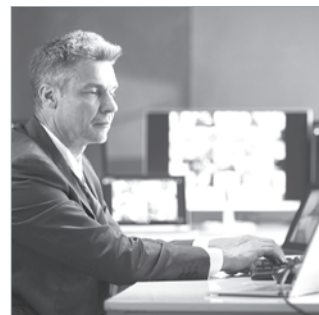
Терпіння
святих

6

Говори
для Мене

12

Будьте
уважними

16

ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЛІДЕР

Уявіть, що вам потрібно штурмом взяти фортецю. Що потрібно для отримання перемоги? Можна багато перелічувати, та якби вам дозволили взяти в бій тільки щось одне – що б це було? Ісус Навин узав з собою особливу річ, без якої перемога неможлива. «Вірою впали по семиденному обході єрихонські мури» (Євр. 11:30).

Нині на шляху Божої Церкви височіє не менше духовних мурів, ніж перед древнім Ізраїлем. Як здійснити глибинне відродження та стати переможцем? Як стати схожим на лідерів, життя яких описане на сторінках Святого Письма? Як протистояти сильнішим, освіченішим і можновладцям?

Ім'я Осія означає «спасіння». Згодом Мойсей перейменував його з Хошеа на Єгошуа. Це ім'я згадується в Біблії 1215 разів. Євр. Єгошуа означає «Ягвє є спасіння», у нашій транслітерації – Ісус. Єгошуабін-Нун – «Ісус, син Навина», що походив з коліна Йосипового сина – Єфрема.

СПРАВЖНІЙ ЛІДЕР

З юності Ісус Навин був слугою Мойсея (Чис. 11:28) і мав змогу перейняти в нього принципи справжнього духовного лідерства. Також він брав участь у служінні при скинії (Вих. 33:11), а згодом став воєначальником. Ісус Навин мав авторитет, оскільки його обрали представником від коліна й послали в розвідку Обітованого краю. Із 12 розвідників тільки він і Калев висловили віру в те, що Господь допоможе народу завоювати ханаанські землі (Чис. 14:8). Через це збунтований народ вирішив побити Божих лідерів камінням, самим обрати собі керівника та повернутися до Єгипту (Чис. 14:4, 10). Тільки поява слави Божої в скинії заповіту зупинила їх від цього безумства. Ісус Навин і Калев – двоє з двох мільйонів ізраїльтян увійшли до Обітованого краю.

Бог бачив віру Ісуса Навина, тому обрав його наступним після Мойсея вождем ізраїльського народу. Однак істинним керівником Божого народу залишався Сам Господь. Мойсей безпосередньо спілкувався з Богом, Ісусу Навину Божу волю передавав первосвященик Елеазар, дізнаючись її через урім і туммим (Чис. 27:18-23). Бог призначає керівників у народі відповідно до часу: Мойсея – для проведення пустелю та проголошення Закону; Ісуса Навина, людину військову, – для завоювання Ханаану. Його військового досвіду було мало для управління Божим народом, однак Господь сказав, що «в ньому Дух» (Чис. 27:18). Як важли-

во, щоб керівники Божого народу були духовними людьми.

Одна справа – бути лідером, від якого залежить прийняття принципових рішень, і дещо інша – бути помічником лідера. Це усвідомлював Ісус Навин. Досі він завжди був поруч із Мойсеєм, але не був на його місці. Коли мій батько штурмував стіни, а я поруч дивився, здавалося, немає простішого завдання: набрав з відра розчин, кинув його ковшем на стіну і вирівняв. Та коли батько сказав: «Спробуй», – половина розчину опинилася на моїй голові, решта – на землі, і тільки якась невеличка частинка – на стіні. Тоді я зрозумів, що дивитися і самому робити – це різні речі. Ісус Навин тривалий час був помічником лідера, але настав час самому стати лідером.

«Бог не може багато чого зробити через нас тому, що ми не дозволили Йому здійснити реформу в нас. Відродження починається не з Церкви, а з мене.»

Якщо ми бажаємо стати християнськими реформаторами та лідерами в сім'ї чи церкві, то повинні пам'ятати чотири істини:

- 1 Ми не одні, з нами Бог, бо Він сказав Ісусу Навину і говорить нам: «Як я був з Мойсеєм, так буду з тобою» (І. Нав. 1:5).
- 2 Лідерство – це не жорстоке панування, а смиренне служіння (Матв. 20:26).

3 Смиренний лідер не є безхребетним, адже Бог закликає бути сильним та відважним (І. Нав. 1:7). Біблійний реформатор має відстоювати Божу честь.

4 Справжній лідер дотримується біблійних принципів (І. Нав. 1:8).

ПРИГОТУВАННЯ ДО ПЕРЕМОГИ

Багатьом сьогодні здається, що для духовних перемог ми нічого не маємо робити, усе зробить Бог. Однак Святе Письмо стверджує: перемога від Господа, але ще має бути належне приготування самої людини. За часів Ісуса Навина це означало:

• **Завчасне приготування їжі.** Перед переходом через Йордан, народ повинен був заготовити все необхідне (І. Нав. 1:11). Сьогодні час релігійної свободи, і ця можливість дана для особливих цілей: приготувати духовну їжу для власної душі та своїх родин. За радянських часів в одній віруючій сім'ї провели обшук, конфіскували Біблію та духовну літературу. Наприкінці господар промовив: «Ви не всі Біблію відібрали. У нас залишилася ще одна, але ви не зможете її забрати», – показуючи рукою на розум і серце.

• **Духовне піднесення народу.** Важливо, щоб Божий лідер, проводячи реформи та ведучи народ до нових перемог, не піддавався паніці. Упевненість лідера в Божій силі обов'язково передається всьому народові. За часів Ісуса Навина Бог підтримував Свій народ через розвідників, які принесли звістку, що єрихонські жителі бояться ізраїльтян, незважаючи на те, що їхнє місто укріплене міцними мурами (І. Нав. 2:8-11, 23-24).

• **Однодушність Ізраїля.** За часів Мойсея коліно Рувима, Гада та половина коліна Манасії оволоділи землею по цей бік Йордану (П. Зак. 3:12-20), однак Господь звелів їм допомагати своїм братам завойовувати нові території. Я влаштований, маю кошти, мої діти здорові, що мені до інших? Божих людей завжди вирізняла позиція небайдужості. Лаодикія – це найстрашніше духовне захворювання. (Об'явл. 3:17). Бог не

може багато чого зробити через нас тому, що ми не дозволили Йому здійснити реформу в нашому житті. Відродження починається не з Церкви, а з мене.

УМОВИ ПЕРЕМОГИ

Перемоги бувають різними: уявними, коли ми себе переконали, що перемогли; тимчасовими, коли неправедними способами виграємо битву; справжня перемога. Історія Ісуса Навина вказує на універсальні в усі часи закони істинної перемоги.

Звершення обрізання (І. Нав. 5:1-8). Перед тим, як отримати перемогу й увійти до Обітованого краю, ти повинен укласти завіт із Богом. Багатьом здається, що достатньо просто виконувати обряди, бути жертвним. Однак без завіту з Богом через водне хрещення перемога неможлива.

Давньоєврейське слово *кадїш* у різних контекстах може означати святистиця, посвятитися, вести себе свято. Якщо ми хочемо перемогти завтра, то освятитися та відродитися потрібно вже сьогодні, негайно (І. Нав. 3:5).

«Зазвичай стіни під час штурму падають усередину міста від ударів стінобитних знарядь, а стіни Єрихону впали назовні, що підтверджує факт Божого втручання та чуда.»

Питання пріоритетів (І. Нав. 3:3, 8). Якщо ми самі керуємо власним життям, то не дивуємося поразкам. Якщо на 50% керує Господь, а на 50% – ми, то в нашому житті будуть підйоми і падіння. Не може бути успіху, коли двоє сидять за кермом.

Невже Бог мав усе зробити Сам, а ізраїльтяни мали чекати, коли вода розійдеться? «Коли ви ввійдете до краю води Йордану, станете...» (І. Нав. 3:8). Зробіть крок віри, коли бурлить вода, решту зробить Господь. Бог не робитиме те, що можемо і повинні зробити ми. Потрібен крок з боку людини, але не більше, бо, якби ізраїльтяни самовпевнено пішли далі, могли б потонути. Коли вода спинилася, народ мав пройти по суходолу, а ковчег зі священниками мав стояти, поки народ не перейде (І. Нав. 3:17; 4:18). Божа присутність стримувала силу потоків Йордану.

Пасха – апогей їхнього приготування до бою. У старозавітні часи це був прояв благодаті та праведності по вірі. Перемоги та відродження відбуваються лише тоді, коли весь народ проявляє віру в Спасителя. Відродження слід починати з власного дому через віру в Агніця. Чудеса зовні починаються тоді, коли ми дозволяємо крові Агніця здійснити чудо всередині нас.

У ізраїльтян мала виникнути асоціація: Господь, Котрий 40 років тому вивів їхніх батьків із Єгипту і розділив води Червоного моря, і нині у водах Йордану залишається таким самим всемогутнім Богом (Вих. 14; І. Нав. 3:15; 4:23-24). Щодо чудес, то манна перестала падати того дня, коли вони почали харчуватися рясними пло-

дами Обітованого краю (І. Нав. 5:12). Бог не робить чудо заради чуда, коли в цьому немає потреби.

Для перемог та відродження народу важливо пам'ятати минуле. Наші невір'я та нарікання сьогодні часто пов'язані з тим, що ми забули, що Господь здійснив у нашому житті. Після переходу через Йордан ізраїльтяни мали взяти з дна середини річки 12 каменів для спорудження пам'ятника першій перемогі – входу в Обітовану землю (І. Нав. 4:1-9).

Єрихон – місто-фортеця в Обітованій землі. Ізраїльтяни не мали могутньої зброї, тому здавалося, що перемога над містом неможлива. Щодня вони мали повністю обійти місто по одному разу (6:2). Спочатку жителям Єрихону було страшно, та коли вони побачили, що нічого не відбувається, їм стало смішно. Як сильно в цей час випробувувалася віра ізраїльтян!

Спочатку йшли священники з ювілейними трубами, потім несли ковчег (6:3). Обходити Єрихон ізраїльтяни мали організовано і мовчки. Мовчання дає змогу зазирнути у власну душу. Перед ними повставало все їхнє життя. Це був тихий час для молитви, бо всі розуміли, що власними силами зруйнувати це місто неможливо.

Сьомого дня вони обійшли Єрихон сім разів, а потім затрубили в сурми, народ закричав і стіни впали (6:4). Перемогу було здобуто. «Вірою впали по семиденно-му обході єрихонські мури» (Євр. 11:30).

Археологи, які займалися розкопками древнього Єрихона дивуються такій аномалії: зазвичай стіни під час штурму падають усередину міста від ударів стінобитних знарядь, а тут стіни впали назовні, що підтверджує факт Божого втручання та чуда.

Господь подарував Ізраїлю ще не одну дивовижну перемогу: і сонце стояло над Гаваоном, і каміння з неба падало. Також вони перемогли понад 30 царів від аравійської пустелі до Ливану, зокрема велетнів, синів Енака, яких 40 років тому так боялися їхні батьки. Перемоги були різними, але Господь, Котрий вів їх, залишався тим Самим.

НАШІ ДУХОВНІ ЄРИХОНИ

У кожного з нас є свої «єрихони»: неприступні стіни, які ми не можемо подолати вже безліч років. У когось це гріхозна залежність – наркотична, алкогольна, сексуальна. У когось це страхи перед майбутніми складними рішеннями та непростим вибором. Покладайте надію на Бога. Вступіть однодушно в цю духовну битву, візьміть і Божого ковчега як символ Його близької присутності, і тоді з Ним і Ним переможете.

Відроджуйте своє життя, свою сім'ю, тоді святе полум'я перекинеться на Божу Церкву.

Ігор
Корешук

Високе становище і великі переваги не гарантують безпеки

Життя Соломона – суцільне застереження як для молоді, для людей у розквіті сил, так і похилого віку. Звідусіль чуємо про непостійність молодих людей. Молодь вагається між добром і злом, зваблюючись сильним потоком лихих пристрасей. Натомість від дорослих людей зазвичай не очікуємо непостійності та невірності; ми вважаємо, що їхній характер уже сформувався і добрі принципи глибоко закоренилися. Проте це не завжди так. Соломон упав під силою спокусу саме тоді, коли повинен був стояти непохитно, як могутній дуб. У той час, коли він мав би виявити найбільшу силу, цей муж виявився надзвичайно слабким.

Ці приклади навчають нас, що пильність і молитва – єдиний захист як для молодих, так і старших. Високе становище і великі переваги не гарантують безпеки. Людина може протягом багатьох років бути щирим християнином, однак це не означає, що вона цілковито захищена від нападів сатани. Навіть мудрий і сильний Соломон був переможений у боротьбі з внутрішнім гріхом і зовнішньою спокусою. Його падіння навчає нас: якими б здібностями не володіла людина і як би вірно не служила Богові в минулому, вона ніколи не буде в безпеці, якщо покладатиметься на свою мудрість і досконалість.

Е. Уайт. Пророки і царі, с. 82.

ХОЖДЕНИЕ ПО ВОДЕ

Способность водомерок скользить по воде уже хорошо изучена. Однако есть еще одно существо, которое может передвигаться по поверхности водоемов, – василиск. Эти светло-зеленые ящерицы живут в Коста-Рике, Панаме и Никарагуа, они без труда перемещаются на задних лапах по поверхности прудов и озер с большой скоростью.

Ученые из Гарвардского университета приоткрыли тайну ящерицы. В ходе исследований они засняли ее передвижение по поверхности воды на видео. Затем, изучив раскладку, пришли к выводу, что василиск не просто быстро перебирает лапами, но двигается по воде с помощью так называемой техники бокового нажима. Если бы ящерица не использовала этот способ передвижения, она не смогла бы твердо держаться на ногах и падала вперед. С помощью этой техники василиск удерживает равновесие на поверхности воды.

Василиск имеет длинное туловище и большие «лапки», а на стопах расположены отростки в виде бахромы. Очевидно, они служат для того, чтобы увеличивать площадь поверхности лапки, соприкасающейся с водой. Ученые думали, что они держатся на воде потому, что быстро, с силой перебирают лапками. Однако эксперименты показали, что ящерица прилагает равномерные усилия, направленные не вперед, а по бокам.

Из истории нам известны только две личности, которые могли ходить по воде. *«И тотчас понудил Иисус учеников Своих войти в лодку и отправиться прежде Его на другую сторону, пока Он отпустит народ. И, отпустив народ, Он возшел на гору помолиться наедине; и вечером оставался там один. А лодка была уже на середине моря, и ее било волнами, потому что ветер был противный»* (Мф. 14:22-24).

Данные события разворачиваются сразу же после чуда насыщения огромного количества народа. Все эти люди вместе с учениками решили провозгласить Христа земным царем. Но Спаситель пришел в наш мир не для этого. Поэтому Христос отпускает народ и повелевает Своим ученикам сесть в лодку, несмотря на их нежелание и недовольство. На море они попадают в сильную бурю, которая была отражением того, что происходило в их сердцах. Ученики негодовали, поскольку рухнули их планы и не оправдались ожидания.

Переживаем ли мы внутреннюю борьбу? Испытываем ли мы бурю негативных эмоций? Бываем ли мы недовольны действиями Бога или тем, что Он не выполняет наши просьбы? Переживаем ли мы крушение наших планов и честолюбивых желаний? Да, и очень часто.

Когда нам тяжело, где в это время находится Бог? Чем Он занят? *«Он возшел на гору помолиться наедине; и вечером оставался там один... В четвертую же стражу ночи пошел к ним Иисус, идя по морю»* (Мф. 14:23, 25). Христос не забыл о

Своих учениках. Он думал и молился о них. Бог всегда помнит о нас. Затем Он отправился им на помощь. Господь всегда рядом и готов помочь. Но когда Он пришел к ученикам? В самый последний и, наверно, критический момент. Перед самым рассветом, в наиболее темное время суток – четвертую стражу ночи. А каким образом Он пришел? По воде. Так, как не ожидал никто в лодке.

Бог слышит каждую молитву, каждый крик души о помощи. И Он знает самое лучшее время для ответа. Очень часто ответ приходит не таким образом, как мы того ожидаем.

«И ученики, увидев Его, идущего по морю, встревожились и говорили: это призрак; и от страха вскричали. Но Иисус тотчас заговорил с ними и сказал: ободритесь; это Я, не бойтесь» (Мф. 14:26, 27). Когда человек переполнен негативными чувствами, охвачен бурей эмоций, имеет оскверненную совесть и исполнен всевозможными страхами, в его воображении начинают появляться «привидения». Именно в таком состоянии пребывали ученики, напрочь забыв о том, что именно Господь посадил их в эту лодку и отправил на другой берег моря.

«Существуют вещи, которые мы не в состоянии сделать сами: бросить курить, перестать употреблять алкоголь, контролировать аппетит, чрезмерно смотреть телевизор и т. п. Это сверх наших сил. И это большое чудо, когда человек побеждает зависимость. Но что мы должны сделать, чтобы такое чудо произошло с нами? Как мне и вам сегодня «идти по воде»?»

Если вы сегодня исполнены страха, неуверенности, сомнений, то послушайте, что вам говорит живой Бог: «Ободрился! Мужайся! Я рядом! Ничего не бойся!»

«Петр сказал Ему в ответ: Господи! если это Ты, повели мне прийти к Тебе по воде. Он же сказал: иди. И, выйдя из лодки, Петр пошел по воде, чтобы подойти к Иисусу...» (Мф. 14:28, 29). В то время как в лодке царил страх, неверие и сомнения, Петр, желая быть ближе ко Христу, пошел навстречу Господу. Петр решил выйти из лодки и в какой-то мере подняться на новый

уровень в своей жизни. Идти по воде – это чудо, сверхъестественное явление, которое неподвластно смертному человеку.

Существуют вещи, которые мы не в состоянии сделать сами: бросить курить, перестать употреблять алкоголь, контролировать аппетит, чрезмерно смотреть телевизор и т. п. Это сверх наших сил. И это большое чудо, когда человек побеждает зависимость. Но что мы должны сделать, чтобы такое чудо произошло с нами? Как мне и вам сегодня «идти по воде»?

Первое, что сделал Петр, – попросил Иисуса об этом и помолился. Второе: он поверил слову Христа. Молимся ли мы? О чем мы просим? Читаем ли мы Божье Слово? Верим ли мы слову Бога? Если мы выполняем оба условия, тогда мы можем рассчитывать на успех и победу, можем «идти по воде».

«Но, видя сильный ветер, испугался и, начав утонать, закричал: Господи! спаси меня. Иисус тотчас простер руку, поддержал его и говорит ему: маловерный! зачем ты усомнился?» (Мф. 14:30, 31). Как часто этот союз «но» появляется в нашей жизни! «Я живу без телевизора и социальных сетей уже три недели, но...», «Я не употребляю алкоголь уже четыре месяца, но...», «Я контролирую свой аппетит и не переедаю уже целую неделю, но...», «Я докурил последнюю пачку сигарет, но...». Многие начинают хорошо и «идут по воде», но затем останавливаются, падают и идут ко дну. Почему это происходит с нами? Почему Петр начал тонуть? Причин несколько: он перестал смотреть на Христа, переключил свое внимание на окружающую обстановку, начал сравнивать себя с теми, кто остался в лодке.

Что же нужно сделать, чтобы мы могли вновь «идти по воде»? Как вновь обрести контроль над ситуацией? Ответ таков: молиться, верить, держаться за руку Спасителя (см. Мф. 14:32, 33).

Ученики сосредоточили свое внимание друг на друге, на своих нуждах, на обстоятельствах. А Христос смотрел на Отца Небесного и всем сердцем желал помочь Своим ученикам. Нам также необходимо молиться и помогать тем, кто в буре, кто тонет, чья вера ослабла.

Эта история показывает нам, как стать победителями, как «идти по воде». Спаситель и сегодня зовет нас к Себе. Останемся ли мы в лодке или выйдем навстречу Богу?

Леонид
Рутковский

К ЧЕМУ ПРИВОДИТ ПОПУСТИТЕЛЬНОСТЬ?

Аарон обладал уступчивым характером и в вопросах восстановления справедливости не способен был проявить твердость. Имея такой характер, он пренебрег воспитанием своих сыновей и позволял им поступать так, как им хотелось.

Надав и Авиуд, сыновья Аарона, с юности не были приучены владеть собой, и привычка потворствовать себе буквально поработила их. С детства мальчиков не научили с уважением относиться к авторитету отца.

Аарон оказался слабохарактерным отцом и не пользовался своей родительской властью для исправления греховных привычек и наклонностей детей. Он предоставлял им полную свободу и воспитанию сыновей придавал мало значения. Аарон уклонялся от их наказания и ограничения в чем-либо. Ошибочное попустительское отношение отца семейства привело к тому, что сыновья увлеклись алкоголем и стали объектом Божественного суда.

«Надав и Авиуд, сыны Аароновы, взяли каждый свою кадильницу, и положили в них огня, и вложили в него курений, и принесли пред Господа огонь чуждый, которого Он не велел им. И вышел огонь от Господа, и сжег их, и умерли они пред лицом Господним... И сказал Господь Аарону, говоря: вина и крепких напитков не пей ты и сыны твои с тобою, когда входите в скинию собрания, чтобы не умереть. Это вечное постановление в роды ваши, чтобы вы могли отличать священное от несвященного и нечистое от чистого» (Лев. 10:1, 2, 8-10).

Аарон занимал видное место в народе и был первосвященником в Израиле. Его сыновья также совершали служение в святом месте. Но невоздержанность, привычка

потворствовать себе и употребление крепких напитков обрели над ними такую власть, что даже ответственность самого священного долга не могла сломить их. Употребление спиртных напитков ослабило их тело, помрачило разум и разрушило нравственность. Это помешало им понять неприкосновенность священного и обязательность Божественных требований.

Сыновья Аарона потеряли способность проводить границу между добром и злом.

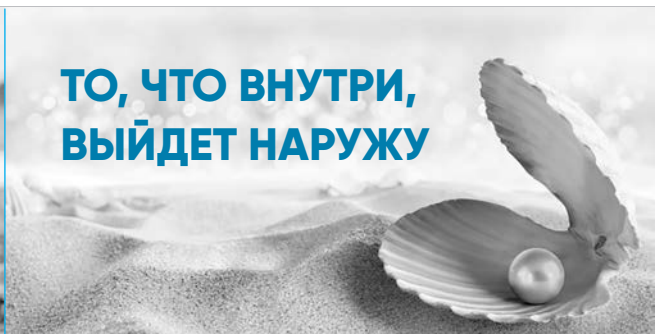
Аарон потерял двух своих сыновей. Что было тому причиной? Попустительское отношение отца в вопросах воспитания детей. Мы можем потерять самое дорогое из-за того, что пренебрегаем родительским долгом. Не существует большего проклятия

для семей, чем разрешать делать детям все, что им хочется.

Если в вашей семье еще можно что-либо сделать в вопросе воспитания детей – смело и мужественно измените ситуацию, совершите реформу. В первую очередь эта обязанность возложена на отцов семейств. Обратитесь к Господу за мудростью и советом и вместе с Ним решительно исправляйте ситуацию.

А что же делать в том случае, если исправить положение уже невозможно? Признайте вину, раскайтесь и просите у Бога прощения. У Господа всегда есть надежда и выход. Он благ и милостив. Даже в безвыходной ситуации Он протягивает нам руку помощи.

ТО, ЧТО ВНУТРИ, ВЫЙДЕТ НАРУЖУ

Если песчинка попадет в глаз человеку, она часто вызывает раздражение, затем инфекцию. Если с этим ничего не делать, все закончится потерей зрения. Но положите ту же песчинку в ракушку. Она и там вызовет раздражение, потом секрецию и, наконец, в ракушке образуется жемчужина.

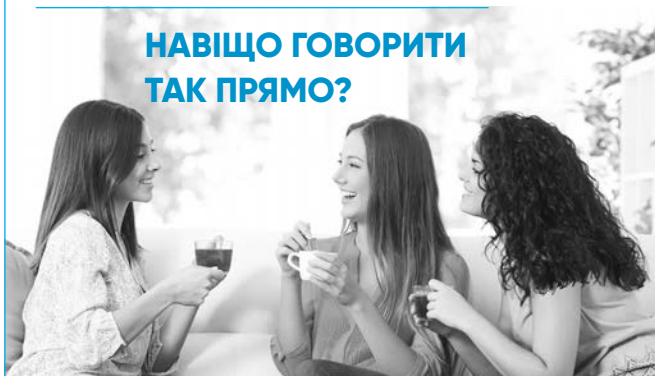
Песчинка – это раздражитель, фактор, который выявляет внутренние свойства глаза и внутренние свойства раковины. Когда в жизни общение с кем-либо вызывает раздражение, вы можете превратить это раздражение либо в инфекцию, либо в жемчужину.

Еще один пример – это солнце, которое направляет свои лучи на воск и глину. Воск тает, а глина твердеет. Температура солнца выявляет внутренние характеристики воска и глины.

Человек иногда действует как раздражитель. В такой ситуации перед нами всегда возникает выбор: реагировать благочестивым образом или греховным. Обвинить другого человека легко. Каждый из нас несет ответственность за свой выбор.

Какой сегодня будет твоя реакция на раздражитель?

НАВІЩО ГОВОРИТИ ТАК ПРЯМО?

Існує чимало уявних християн, котрі, якби були відвертими, то сказали б: навіщо говорити так прямо? Вони також могли б запитати, для чого Івану Хрестителю було потрібно казати фарисеям: «Роде гадючий, хто навчив вас утікати від майбутнього гніву» (Луки 3:7). Для чого йому було потрібно викликати гнів Іродіади, докоряючи Іродові за беззаконне співжиття з дружиною брата? Предтеча Христа за свою відвертість поплатився життям. Хіба він не міг уникнути того, що викликало незадоволення людей, які жили в гріхах?

Так міркують мужі, які мали б бути вірними хоронителями Божого Закону, але в яких на зміну вірності приходить пристосованість, а тому гріх залишається без осуду. Коли ж знову в Церкві залунає голос праведного докору?

Е. Уайт. Пророки і царі, с. 141

ТЕРПІННЯ СВЯТИХ

У людському характері є риса, до якої ставлення неоднозначне. Ми завжди хочемо, щоб інші люди виявляли її щодо нас, але самі не поспішаємо проявляти її до ближніх. «Вам потрібна терпеливість...»

(Євр. 10:36).

Терпіння – це здатність стійко, без нарікань переносити фізичні або моральні страждання, життєві злигодні тощо.

ВИМУШЕНЕ ТЕРПІННЯ

Нині багато людей стогне під тягарем фізичних і моральних страждань, важкого життя, у яке їх увігнали економічна криза, природні катастрофи, хвороби, старість. Здебільшого від цього не сховатися, не обминути. Це та життєва ноша, котру неможливо скинути зі своїх плечей. Єдиний вихід – терпеливо нести, не нарікаючи на долю і Бога. Вимушене терпіння не залежить від нашого бажання чи вибору.

Прикладом такого терпіння є терпіння Йова (Якова 5:11). Він утратив майно, дітей, здоров'я. Чи міг Йов запобігти всім цим нещастям? Чи міг їх позбутися? Чи був у нього інший вибір, окрім терпіння? Його дружина запропонувала свій вихід: «Прокляни Бога – і помреш» (Йова 2:9). Однак страждалець відкинув цю пропозицію, розуміючи, що альтернативи для його терпіння не існує. Залишається тільки надія: «Та я знаю, що мій Викупитель живий, і останнього дня Він підійме із пороку цю шкіру мою, яка розпадається, і з тіла свого я Бога побачу, сам я побачу Його, й мої очі побачать, а не очі чужі» (Йова 19:25-27). Віра та надія на славне воскресіння праведних підтримувала його терпіння. Тоді припиняться страждання, об'єднаються зруйновані смертю сім'ї, і навіть тіло людини, її шкіра будуть відновлені з пороку.

Чи терпите ви? Пам'ятайте, що будь-яке випробування тимчасове. Часто ми не витримуємо до кінця, втрачаючи терпіння, бо нам здається, що цей жах ніколи не припиниться. Нерідко ми падаємо біля самого порога закінчення труднощів, не зумівши ще трохи потерпіти. Нехай вас підтримає надія Йова. Чи було оправдане його терпіння? Авжеж! Господь припинив випробування швидше, ніж Йов сподівався! Він ще в земному житті відновив усі втрати Свого вірного раба. Дотерпіть і ви до такої славної миті! «Довготерпеливі будьте й ви; зміцніть ваші серця, бо прихід Господа вже близько» (Якова 5:8).

СВІДОМО ОБРАНЕ ТЕРПІННЯ

Вищий ступінь терпіння – свідомо обрана, добровільна терпеливість. Без-

умовно, тут є тільки один досконалий взірець – Господь Ісус. Він узяв на Себе тягар гріхів цілого світу. Його смерть була добровільною, інакше в ній не було би заслуги. Адже справедливість не покарала б замість грішника невинного, котрий не хотів би понести це покарання (див. Е. Уайт. Дорога до Христа, с. 13). «Саме для того, щоб викупити нас, Ісус жив, страждав і помер. Він став Страдником, щоб ми могли стати учасниками вічної радості. Бог дозволив, щоб Його улюблений Син, сповнений благодаті та правди, залишив оселі невимовної слави і прийшов у світ, заражений і зіпсутий гріхом, затьмарений тінню смерті та прокляттям. Він дозволив Йому залишити лоно Отчої любові і поклоніння ангелів, щоб зазнати зневаги, приниження, ненависті та смерті» (там само, с. 14).

«В усьому виявляємо себе як слуги Бога: у великому терпінні, у стражданнях, у нещастях, у пригніченнях, у ранах, у в'язницях, у заворушеннях, у труднощах» (2 Кор. 6:4, 5).»

Чи міг Христос відмовитися від цього? Ще в Гефсиманії було не пізно відмовитися від хресної дороги і залишити грішника вирішувати свої проблеми. Ісус випив чашу свідомого, добровільно обраного терпіння до останньої краплі.

Це є «терпіння святих» (Об'явл. 14:12). Ісус – «страдник, знайомий з хворобами» (Ісаї 53:3), стоїть на чолі героїв віри всіх часів, відмінною рисою котрих є унікальне, добровільне, свідомо обране терпіння, терпіння святих.

Погляньте на Єремію – пророка перед Вавилонським полонном. Цар і керівники нації відкинули його як зрадника, він був мучений, побитий, ув'язнений. Прочитайте книгу Плач Єремії. Скільки болю, скільки терпіння! Чи міг пророк зректися такої долі? Міг! Сам начальник сторожі правителя Вавилону запрошував його під свій захист і охорону. Однак пророк обрав терпіти зі своїм приреченням народом до самої своєї мученицької смерті. Таку саму долю

добровільно прийняв і Мойсей (Євр. 11:24, 25). Про них писав Яків: «Брати мої, майте за приклад... довготерпіння пророків, які промовляли Господнім Ім'ям» (Якова 5:10).

Як і Єремія, Павло добровільно обрав шлях терпіння – шлях служіння Господу. Він прямував цим шляхом до самої смерті, до римської плахи. «В усьому виявляємо себе як слуги Бога: у великому терпінні, у стражданнях, в нещастях, у пригніченнях, у ранах, у в'язницях, у заворушеннях, у труднощах» (2 Кор. 6:4, 5). Тривалий час поруч із Павлом трудився Димас, котрий також «виявляв витривалість» (Е. Уайт. Дії апостолів, с. 455). Споглядаючи самозречення й терпіння свого наставника, чи міг Димас поводитися інакше? Він також зробив свідомий вибір іти шляхом Христа. Він терпів, але не дотерпів до кінця. «Димас, злякавшись хмар труднощів і небезпек, почали скучуватися, покинув переслідуваного апостола» (там само, с. 490). Він скинув зі своїх плечей тягар терпіння та страждань і зійшов із вузького шляху на широкий. «Димас, полюбивши нинішній вік, мене покинув» (2 Тим. 4:10). Людина завжди залишається вільною у своєму виборі.

Як щодо нас із вами? Ми також обрали шлях «терпіння святих, які бережуть Божі заповіді та віру Ісуса» (Об'явл. 14:12). Це наш свідомий вибір належати до особливого Божого народу. Проте скількох колись ревних членів Церкви ми не дораховуємося серед нас. Скільки з них збилося з правильної дороги! Чи дійдемо ми з вами до славного кінця? Не чекаймо кінця, терпімо сьогодні.

Кому ми віддаємо ранок сьогоднішнього дня? Наша ранкова година спілкування з Господом, споглядання Його досконалості, Його терпіння вирішує долю нашого завтра. «Дивлячись на Проводиря і Вершителя віри, на Ісуса, Який, незважаючи на сором, замість належної Йому радості, перетерпів хрест і сів праворуч Божого престолу» (Євр. 12:2).

Статтю підготував
Богдан Стасюк

КОГДА НАСЛЕДСТВЕННОСТЬ НЕ ИМЕЕТ НАД НАМИ СИЛЫ?

«И сказали жители того города Елисею: вот, положение этого города хорошо, как видит господин мой; но вода нехороша и земля бесплодна. И сказал он: дайте мне новую чашу и положите туда соли. И дали ему. И вышел он к истоку воды, и бросил туда соли, и сказал: так говорит Господь: Я сделал воду сию здоровою, не будет от нее впредь ни смерти, ни бесплодия. И вода стала здоровою до сего дня, по слову Елисея, которое он сказал»

(4 Цар. 2:19-22).

Одна из пророческих школ, где совершал свое служение пророк Елисей, находилась возле города Иерихон. Интересна история этого города. Во времена Авраама и Лота это была прекрасная плодородная земля, но с тех пор как города Иорданской долины были разрушены, данная местность стала пустыней. Во времена Иисуса Навина лишь часть долины была пригодна для жизни. Иисус Навин вел народ Божий в обетованную землю, и стены Иерихона преградили им путь. Жители этого языческого города поклонялись Астарте. Это была одна из самых ужасных форм идолопоклонства в те времена. Господь чудесным образом разрушил стены Иерихона, и через вождя народа было объявлено: *«В то время Иисус покаялся и сказал: проклят пред Господом тот, кто восставит и построит город сей Иерихон; на первенце своем он положит основание его и на младшем своем поставит врата его»* (И. Нав. 6:25).

Земля, на которой располагался Иерихон, была проклята Богом. Даже вода несла на себе следы проклятия. Смерть и неплодородие царили кругом. Позже люди поступили вопреки Слову Божьему и заново отстроили этот город (3 Цар. 16:34).

Несмотря на все усилия людей, благословений не было. И вот жители Иерихона обратились за помощью к Елисею, Божьему пророку. Эти люди не заслуживали милости, но Божья милость изливается на всякого, доброго и злого. Его любовь неизменна, даже если человек не откликается на нее (Мф. 5:45). Как только человек обращается за помощью, Бог готов помочь.

Всякий грех имеет свои последствия. Невозможно грешить и не пожинать плодов (Гал. 6:7). Грешишь уже при жизни пожинаешь то, что сеял, но часто последствия греха несут на себе дети и внуки, если продолжают вести греховный образ жизни своих родителей. Жители Иерихона также испытывали на себе последствия грехов своих предков: кругом были руины, отравленная вода, несущая смерть, болезни и неплодородие.

Данная история учит нас тому, что у Бога достаточно сил и милости, чтобы удалить последствия греха или плохую наследственность. Каждый из нас несет багаж предыдущих поколений, но любовь Божья – сильнее всего. В Своей милости Он готов снять с нас проклятие греха.

Иисус Христос меняет нашу родословную, когда мы принимаем Его как нашего Спасителя. Мы были сынами греха и гнева, но становимся сынами Бога. Сегодня мы можем иметь другие записи напротив нашего имени. Человек мог нести смерть и быть бесплодным, но, встретившись с Христом, приняв Его в свою жизнь, он начинает приносить пользу и благословения. Пребывание с Иисусом преобразует нашу жизнь. Если мы с Христом, проклятие не имеет над нами силы. Бог настолько любит грешника, что творит чудеса. И дело здесь не в соли или Елисе – Бог творит чудеса посредством Своего Слова.

Вы нуждаетесь в чуде? Есть ли такие сферы вашей жизни, где вы испытываете особую потребность в Божьем вмешательстве? Потеря работы, плохой характер, семейные проблемы, ухудшение здоровья, воспитание детей... Мы все нуждаемся в чуде. И Господь готов сотворить его в нашей жизни. Но Он желает сотрудничать в этом с нами. Необходимо наше участие, наши усилия. Вспомните чудо в Кане Галилейской, воскрешение Лазаря, исцеление слепорожденного. Жители Иерихона поверили, повиновались и приняли участие в сотворении чуда.

И еще одна особенность чудес Господних: Они приносят благословения (Прит. 10:22). Благословение Божье не имеет никаких «побочных действий», и оно будет продолжаться из года в год. Бог сильнее любой греховной наследственности. У Иисуса Христа достаточно силы, чтобы вы могли жить победоносной жизнью.

Я не знаю вашей жизни, вашего наследственного багажа, но знаю одно: если вы сегодня доверитесь Богу, Он по Своей любви и мудрости обратит все во благо. Я верю также в то, что в вечности Бог окончательно освободит вас и меня от проклятия греха. Ждите вечности! Готовьтесь к ней!

Божьи планы

Бог имеет планы о тебе,
Намерения Его – благие,
И судьба твоя в Его руке,
Под контролем неба дни земные.

Знает Он твой выход и твой вход,
Каждый шаг твой и движение мыслей,
Даже и количество волос
На твоей главе Господь исчислил.

Если так всеведущий Творец
Любит каждое дитя земное,
Разве может Он в твоей судьбе
Допустить хоть что-нибудь плохое?

Может то, что кажется порой
Непонятным нам в земной дороге,
С целью допускается благой,
Чтоб приблизить сердце наше к Богу?

Может те волнения в пути,
На которые так часто ропщем,
Нам помогут к вечности дойти
И научат верить Богу больше?

И порою на вопрос «Зачем?»
Бог нам ничего не отвечает.
Мы часами не встаем с колен
И лишь только после понимаем.

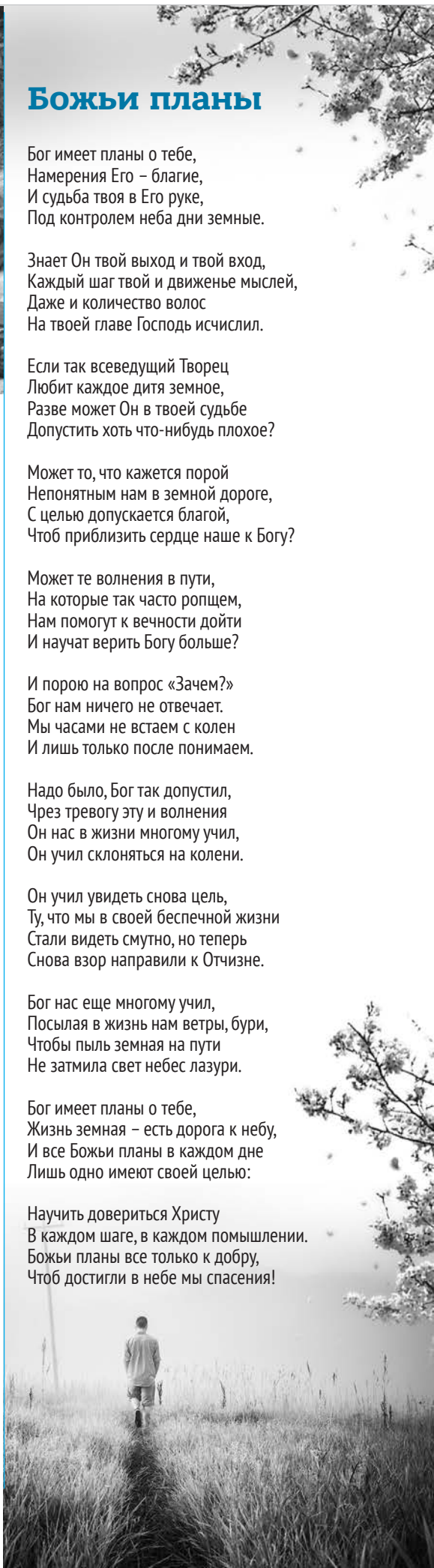
Надо было, Бог так допустил,
Чрез тревогу эту и волнения
Он нас в жизни многому учил,
Он учил склоняться на колени.

Он учил увидеть снова цель,
Ту, что мы в своей беспечной жизни
Стали видеть смутно, но теперь
Снова взор направили к Отчизне.

Бог нас еще многому учил,
Посылая в жизнь нам ветры, бури,
Чтобы пыль земная на пути
Не затмила свет небес лазури.

Бог имеет планы о тебе,
Жизнь земная – есть дорога к небу,
И все Божьи планы в каждом дне
Лишь одно имеют своей целью:

Научить довериться Христу
В каждом шаге, в каждом помышлении.
Божьи планы все только к добру,
Чтоб достигли в небе мы спасения!

БУДЕТ ЛИ ВОССТАНОВЛЕН ИЕРУСАЛИМСКИЙ ХРАМ?

Многие люди считают, что Храмовая гора в древнем городе Иерусалиме сыграет ключевую роль в последние дни Земли. Они верят, что события последнего времени начнутся там, где сейчас стоит мусульманская святыня Купол Скалы, где когда-то находились два иудейских храма и где, как считают многие евреи, в будущем будет построен третий храм. Многие христиане уверены, что окончательное вмешательство Бога в земную историю будет заключаться в восстановлении этого храма.

Так ли это? Является ли это важной библейской истиной или опасным заблуждением? Будет ли израильский храм восстановлен перед самым возвращением нашего Господа? Чтобы узнать ответы на эти вопросы, мы должны для начала ознакомиться с историей храма.

Библия упоминает, что первый храм был построен царем Соломоном (около 957 г. до н. э.). Он пришел на смену переносному святилищу, которое израильтяне по указанию Бога построили как место поклонения, когда шли из Египта в Ханаан. Египетский фараон Шешонк I разграбил этот храм несколько десятилетий спустя (в Синодальной Библии Сусахим; 3 Цар. 14:25-26). В 835 г. до н. э. Иоас во второй год своего царствования в Иудее вложил значительные средства в восстановление храма. Сеннахирим, царь Ассирийский, около 700 г. до н. э. вынес из храма все ценности, и вавилоняне разрушили его полностью в 586 г. до н. э.

Согласно книге Ездры, строительство второго храма было санкционировано Киром Великим. Евреи начали работать над его возведением в 538 году до н. э. и завершили работы 23 года спустя.

Хотя этот храм не был таким впечатляющим и богато обставленным, как его предшественник, он по-прежнему возвышался над городом Иерусалимом. Расширенный и реконструированный Иродом Великим, который царствовал, когда родился Иисус, этот второй храм был разрушен римлянами в 70 г. н. э.

ЦЕНТР ХРАМОВОЙ ГОРЫ

Центр Храмовой горы расположен в еврейском квартале Старого города Иерусалима. На веб-сайте Центра утверждает, что «его цель – пробудить сердца людей и их готовность и желание строить... Святой третий храм в наши дни». Его приверженцы считают, что третий Храм будет построен на Храмовой горе – на месте, где в течение сотен лет еврейские священники приносили жертвы, где некогда стоял славный храм Соломона, где с алтаря перед Святым святых к Богу Небесному возносился дым от курения.

Мусульмане отвергают притязания евреев, выдвигая свои собственные. Они считают, что это то самое место, откуда Магомет вознесся на небо. Купол Скалы покрывает это место и является памятником этому предполагаемому событию. Мечеть Аль-Акса тоже стоит на Храмо-

вой горе. Ее минареты транслируют мусульманские призывы к молитве в течение дня, поэтому еврейская молитва в этом месте будет рассматриваться как виртуальный акт войны. Мусульмане яростно оспаривают притязания евреев на этот участок земли, который представители обеих религий считают священным.

ХРИСТИАНЕ И ХРАМОВАЯ ГОРА

Сегодня многие консервативные христиане воспринимают Храмовую гору как место, где будет исполняться пророчество, место, откуда начнется отсчет последнего времени. Они верят, что народ Израиля сыграет важную роль в драматическом завершении земной истории.

Следует ли надеяться на Иерусалим? Будет ли на этом месте вновь построен храм? Это ли предсказывает Библия? Давайте внимательно рассмотрим доказательства.

Вот пророчество, на которое часто ссылаются приверженцы упомянутой точки зрения: «И будет в последние дни, гора дома Господня будет поставлена во главу гор и возвысится над холмами, и потекут к ней все народы. И пойдут многие народы, и скажут: придите, и взойдем на гору Господню, в дом Бога Иаковлева, и научит Он нас Своим путям, и будем ходить по стезям Его; ибо от Сиона выйдет закон, и слово Господне – из Иерусалима» (Ис. 2:2, 3). Исаия говорит, что «в последние дни» люди со всего мира соберутся на «гору дома Господня» в Иерусалиме. Они придут, чтобы узнать о Божьих путях и ходить ими.

«Все, кто сосредоточил свое внимание на земном Израиле, ищут не в том месте. Они ищут царства, построенного на земле, в то время как нужно искать Царства Небесного. Они фокусируются на политических событиях, а не на духовных.»

Исаия изображает духовное возрождение, средоточием которого является Иерусалим, Божий дом. И это пророчество – одно из многих, предсказывающих славное будущее для Израиля. Бог действительно хотел, чтобы Его избранный народ стал светом миру. Он желал благословить все народы через Израиль.

Когда мы смотрим на исторические факты, то обнаруживаем, что народ Израиля часто разочаровывал Бога. Ветхий Завет рассказывает об их отступничестве и о тех усилиях, которые Господь прилагал, чтобы снова вернуть их к Себе. Бог продолжал взывать к ним и после того, как Иерусалим был разрушен. Господь обещал, что, если они вернуться к Нему, Он сделает их великим народом. Обратите внимание на это видение восстановленного Израиля: «И заключу с ними завет мира, завет вечный будет с ними. И устрою их, и размножу их, и поставлю среди них святилище Мое навеки» (Иез. 37:26).

Бог хотел установить Свое святилище в Иерусалиме как место света, откровения, поэтому после десятилетий изгнания пророки вдохновили некоторых верных иудеев вернуться в город и восстановить храм. Для них еще была надежда. Они еще могли стать светом миру.

Сотни лет спустя народ Израиля встретился с Мессией. Многие представители народа не прислушались к Его вести, не признали Его. Однако прокаженные исцелялись, слепые глаза прозревали, глухие уши отверзались, бесноватые получали избавление, мертвые воскресали, а угнетенные получали свободу. Но многие из иудеев были слишком привязаны к своему городу на Земле. Они были сосредоточены на своем святом храме на Сионе. Люди были настолько поглощены идеей присутствия Бога в их храме, что не восприняли Его как Христа.

СУДЬБА ИЗРАИЛЯ

Иисус знал, что произойдет и с народом, и с храмом. «Придут дни, в которые из того, что вы здесь видите, не останется камня на камне; все будет разрушено» (Лк. 21:6). Сначала произошло духовное запустение. Когда Иисус умер на кресте, завеса в храме разорвалась, знаменуя конец системы жертвоприношений (Мф. 27:50-51). Присутствие Бога отступило, чтобы никогда не вернуться в этот храм. Почти 40 лет спустя римский полководец Тит разграбил Иерусалим и сравнял храм с землей.

Иисус знал обещания о восстановлении святилища, которое должно быть установлено навсегда. Он знал, что они не будут исполнены и что вместо этого евреи будут рассеяны и их храм разрушен.

Иудейские руководители держались за свой храм, который на самом деле ►

► превратился в пустую оболочку. Все его обряды указывали на жертвенную смерть Мессии. Хранители храма сделали все возможное, чтобы скрыть истинную Жертву, когда Он, наконец, пришел, поэтому храм был полностью разрушен.

Как же нам относиться ко всем тем ветхозаветным пророчествам о конце времени? Неужели все древние надежды для Израиля просто исчезли?

Это не так. В Послании к римлянам 9-11 Павел напоминает, что евреи являются теми, с кем Бог изначально заключил Свой завет. Потом он говорит: «Ибо не все те Израильтяне, которые от Израиля» (Рим. 9:6). «То есть, не плотские дети суть дети Божии, но дети обетования признаются за семя» (ст. 8). Не генеалогия определяет место людей среди избранных, а принятие Божьего обетования. Это вопрос веры. Так было с Авраамом. Это же справедливо и для всех остальных.

Если вы верите в Иисуса, Мессию, то станетесь сыном Авраама, наследником этого обетования (Гал. 3:29). Христос был истинным Храмом Бога на Земле. Он был истинной Жертвой. Он был истинным исполнением Закона. Поэтому все благословения, обещанные Израилю, теперь перешли к последователям Мессии – кем бы по национальности они ни были. Поручение просвещать мир, которое Бог дал Израилю, теперь является ответственностью последователей Иисуса.

Павел говорит нам, что любой, кто верит, может быть привит к лозе, которую Бог так долго поливал и питал. Люди из всех слоев общества, всех рас и национальностей могут стать частью избранного народа, частью Божьей семьи. Божий план для Израиля теперь стал Божьим планом для всех, кто верит в Него.

Все, кто сосредоточил свое внимание на земном Израиле, ищут не в том месте. Они ищут царства, построенного на земле, в то время как нужно искать Царства Небесного. Они фокусируются на политических событиях, а не на духовных. Они уделяют больше внимания работе антихриста на земле, чем служению Христа на небесах.

Мы не должны дрожать при мысли о грядущей скорби. Не нужно фокусировать мысли на том, что происходит на земле. Искать нужно не здесь. Это неправильный подход для толкования пророчеств. Мы должны взирать «на начальника и совершителя веры, Иисуса» (Евр. 12:2).

Многие люди, стремясь увидеть в политических горячих точках исполнение библейских пророчеств, пытаются рассмотреть в последнем конфликте между израильтянами и палестинцами признак конца времен. Но Божий план не зависит от территориальных конфликтов в Иерусалиме. На самом деле именно Божий план является решением этих конфликтов. Центр Божьего плана – Иисус. Он Тот, Кто отдал Себя за всех нас. Мир крайне нуждается в Божьей любви.

На чем вы сосредоточены сегодня? На земном храме или на Храме Небесном? На том, что Бог желает сделать для евреев, или на том, что Он желает сделать в вашей жизни?

Марк Финли

НАШ ОТЕЦ

Я хотела бы подобрать такие слова, которые запечатались бы в сознании каждого из нас следующую несомненную истину: наша единственная надежда состоит в том, чтобы установить тесную связь с Богом. Необходимо обрести чистоту души, внимательно исследовать свое сердце и победить упрямство и себялюбие, а для этого нужно постоянно и ревностно молиться.

Слово «Авва», употребляющееся в Новом Завете трижды (Мк. 14:36; Рим. 8:15; Гал. 4:6), – это транслитерация арамейского слова, означающего «отец». Оно использовалось детьми и взрослыми, чтобы указать на отца семьи, и подразумевало глубокую сыновнюю и дочернюю привязанность. Это арамейское слово обычно является обращением, «О, Отец», но также может быть и экспрессивным «Отец!». В Евангелии от Марка дан греческий перевод – *хо патэр* «Отец», – указывая на то, что арамейское выражение, даже там, где говорили по-гречески, считалось достаточно важным, чтобы использоваться в молитвах. Мы рассмотрим три вышеуказанных отрывка и богословский смысл данного слова.

«Верующие получают возможность называть Бога «Авва» и быть частью Его семьи.»

обладающий достаточной силой, чтобы освободить Сына от того, что Ему предстоит. Во-вторых, Отец мудр и знает, что лучше для Сына и тех, кого Он представляет. Его волю нужно уважать. Страдания креста и сам крест не разорвут сыновних отношений Иисуса с Его Отцом, потому что в этом проявляется Божья любовь.

Употребление Иисусом арамейского слова «авва» указывает на то, что это слово было для Него привычным для выражения Своих сыновних отношений с любящим Богом,

Которому каждый должен быть готов подчиниться. Он, как Божий Сын, мог засвидетельствовать и открыть, что Его Небесный Отец настоящий Бог, Который любит и заботится о грешниках настолько, что готов страдать с Сыном на кресте.

МК. 14:36

В Ветхом Завете слово «Отец» употреблялось в обращении к Богу, а Израиль назван Божьим сыном. Но само это слово обычно не употреблялось относительно Бога. Очевидно, что евреи обычно не называли Бога арамейским словом «авва».

В случае с Иисусом мы видим, как Христос называет Себя «Сыном», называя Бога «Авва, Отче», и ставит учеников называть Бога Отцом (Мф. 6:9). Это арамейское слово сохраняется и в мучительной молитве в Гефсимании: «И говори: Авва Отче! все возможно Тебе; прinesi чашу сию мимо Меня; но не чего Я хочу, а чего Ты» (Мк. 14:36). Данное слово подчеркивает близость и показывает то, как Иисус видит Бога; Он – Его Отец. Бог публично заявил об этом при крещении Иисуса (Мк. 1:11). Данный текст передает две основных мысли. Во-первых, Бог – любящий, заботливый Отец,

ГАЛ. 4:6 И РИМ. 8:15

Эти два отрывка показывают, что привычка Иисуса называть Бога «Авва Отче» была достаточно значимой для Павла, чтобы он использовал эти слова, даже обращаясь в посланиях к церквям, говорящим на греческом языке. Это было важно, так как показывало любящего Бога, стремящегося принять грешников в Свою семью. В отрывках показано, что верующие получают возможность называть Бога «Авва» и быть частью Его семьи. В Послании к галатам усыновление верующих основывается на искупительной работе Иисуса, в то время как в Послании к римлянам подчеркивается усыновление, позволяющее нам быть водимыми Духом.

Данное слово говорит о Боге, Который заботится о нас, поддерживает в трудную минуту и Которому можно доверять.

Анхел Родригес

Як передати вістку Євангелія через магазини здорового харчування

Проповідь Слова Божого

На медико-місіонерському конгресі «Вулик» у Миколаєві говорили про те, що кожен на своєму місці, подібно до бджіл у вулику, може брати участь у медико-місіонерській роботі. У місіонерських вістях розповідалося про досвід роботи магазину здорового харчування «Едемський сад». Дмитро Поправкін звернув увагу на роль медико-місійного служіння у проголошенні Трьохангельської вістки. Під час круглого столу роздумували, як організувати магазин або виробництво здорового харчування на самозабезпеченні. Приїхали віруючі з Києва, Одеси, Херсона, Миколаєва, Чернівців, Кам'янця-Подільського, Білої Церкви, Білгорода-Дністровського, Арциза, Хмельницького, Вінниці, с. Нови Обіходи. Були присутні гості з Польщі та Росії.

Над Словом Божим розмірковував в проповіді керівник мережі магазинів здорового харчування «Едемський Сад» з Кам'янця-Подільського Артур Конделевський, який говорив про відродження в церкві.

Молодіжний місіонерський конгрес «СОК»

Молодіжний місіонерський конгрес «СОК» зібрав 600 осіб в Одесі. Духовними настановами ділився спікер Юрій Бондаренко, головний лікар Медичного центру «Ангелія», який розкрив, чому конгрес назвали «Соковитий Одеський конгрес» і що означає виноградна лоза у житті кожної людини. Гість із Німеччини Рівеліно Монтенегро розкрив Божу любов і надихнув молодих людей на місіонерське служіння. Який найкращий подарунок хоче отримати людина і Бог, поділився секретар Кавказького уніону Андрій Качалаба.

На конгресі молодь брала участь у місіонерських заходах. У парку імені М. Горького під керівництвом молодіжного керівника Південної конференції Семена Бикова провели дитячі конкурси, дарували сік, розігрували квитки в арт-кафе «Авіатор», проходили тест, який допоміг краще себе зрозуміти.

Одна з мешканок міста влітку разом із чоловіком побувала на проєкті ПаркКіно, який влаштовувала команда

Еллен Уайт говорила, що медико-місіонерська робота – це права рука Євангелія. З її допомогою люди починають розуміти важливість правильного способу життя, вони будуть дізнаватися про спасенну силу істини. У кожному місті повинні працювати люди, навчені цим принципам роботи.

Директор центру «Моя здорова сім'я» Олександр Луцьов з Кам'янки-Дніпровська проводив семінар. Служіння сім'ї Луцьов є наочним прикладом, як Бог з малого може зробити велике.

Пастор Валентин Педченко з Білої Церкви розмірковував про те, для чого народу Божому потрібна санітарна реформа. Духовні настанови поєднувалися з практичним застосуванням.

На закінчення відбулася дегустація продуктів здорового харчування, якими поділилися віруючі з різних міст України. Серед них Галина Вавренюк – директор підприємства здорового харчування з Хмельницького, Ірина Сахненко – директор магазину здорового харчування з м. Українка, Василь Моліборський –

керівник підприємства з виробництва продуктів здорового харчування у Вінниці.

Із закликом до молоді нести вістку про здоровий спосіб життя через мережу магазинів здорового харчування звернувся молодіжний керівник Буковинської конференції Андрій Загарейчук. Валентина Давидюк привезла молодь з Польщі, щоб і вони перейняли досвід.

Конгрес спонукав учасників ще раз замислитися про свої стосунки з Богом, перепосвятити себе на служіння людям і суспільству, навчитися відкривати магазини і налагоджувати виробництво здорового харчування, надати робочі місця безробітним.

Зустріч показала, що в Південній конференції подібне служіння розвивається, і з Божою допомогою послужить хорошим поштовхом для подальшого поширення Євангелія через реформу здоров'я.

Лариса Дьоміна

«Сильного покоління». Одеситка прийшла на вечір прославлення і поділилася враженнями: «Тепер я знаю, що означає відпочити душею, з вами я відчула себе знову молодію».

На пляжі «Золотий берег» у цей самий час проходив музичний флешмоб. Учасники конгресу об'єдналися в співі. Жінка, яка відпочивала біля моря, сказала: «Я не очікувала, що, прийшовши сьогодні відпочити з дитиною на море, ми, окрім сонця і чистого повітря, отримаємо ще приємний бонус – гарний християнський спів. Приємно усвідомлювати, що молодь сьогодні займається такою хорошою справою».

Учасники конгресу

Конкурси в парку

В Николаеве состоялись выборы руководителей отделов Церкви

Слева-Д. Поправкин, К. Тепфер с супругой, крайний справа - В. Дидковский

На XX церковном съезде в г. Николаев 10-11 апреля в Южной конференции (Николаевской, Херсонской, Одесской обл.) выбрали новых руководителей Церкви. На съезде присутствовало 132 делегата. Во время заседания заслушали отчеты руководителей отделов. Члены церкви делились идеями и опытом для оптимизации служения Церкви.

На новый период служения избраны:

Президент –
Тепфер Константин
Секретарь –
Поправкин Дмитрий
Казначей –
Дидковский Василий.

IX з'їзд Західної конференції Церкви АСД

Дорогі брати та сестри в Христі Ісусі! У Львові 17-18 квітня 2018 року відбувся IX з'їзд Західної конференції. Після плідної роботи виборчого комітету голосуванням з'їду було одностайно вирішено обрати наступних керівників:

Президент –
Чопик Василь Юрійович
Секретар –
Рябенко Микола Миколайович
Скарбник –
Андрейчин Іван Іванович.

Просимо молитися за Боже керівництво в роботі нової адміністрації конференції та керівників відділів. Нехай Господь благословить кожного в проголошенні вістки про Його близький прихід! (Марка 16:15-16).

По центру – В. Чопик,
зліва – М. Рябенко,
справа – І. Андрейчин

НОВИНИ ВСЕСВІТНЬОЇ ЦЕРКВИ

Тисячі людей приєдналися до Адвентистської церкви на Гаїті

На Гаїті 7 квітня близько 2050 осіб прийняли хрещення на стадіоні, а тисячі інших були хрещені в інших місцях. Понад 15 000 осіб були присутні на богослужінні євангельської програми, яка проводилася в столиці Гаїті. Захід являв собою щорічне свято хрещення в Центральній Америці під гаслом «Господь, Котрий змінює мене!»

П'єр Капоралі, президент Церкви АСД на Гаїті, повідомив, що з початку січня було хрещено 12 533 особи. У 1100 громадах Гаїті 459 000 членів церкви. Церква як і раніше залишається найбільшою з 24 уніонів Центральної Америки. Наступне святкування відбудеться в лютому 2019 року і проходитиме на Багамських островах і Ямаїці.

«Тепер я знаю, почему приехала раньше...»

В одну из октябрьских пятниц 2017 г. мы с литературными евангелистами поехали с миссионерскими книгами в с. Залишаны (Ровенская область). Я развез братьев и сестер по улицам, а сам остановился на опушке леса рядом с селом, чтобы осмотреть автомобиль. Неожиданно я увидел, как из леса вышла женщина с ведром. У меня возникло сильное побуждение подойти к ней. Чтобы начать разговор, я спросил, что можно найти сейчас в лесу, ведь по ночам уже были заморозки. Женщина показала мне грибы, какие собрала. Потом она спросила меня, кто я и почему здесь стою. В ответ я рассказал, что привез в их село литературных евангелистов и что они сегодня посещают каждый дом. Потом предложил ей посмотреть наши книги. Ей очень понравились книги Э. Уайт «Наочні уроки Христа» и «Христос – надія світу». Она спросила, почему мы нікогда не привозим такіе книги в г. Кузнецовск, і була очень удивлена, услышав, что мы много раз были в Кузнецовске с литературой и снова будем там в начале апреля. Женщина рассказала, что живет в Кузнецовске и работает на АЭС, а в село приехала в отпуск к маме.

Я объяснил, как найти в Кузнецовске Дом молитвы адвентистов седьмого дня и что там можно взять книги в библиотеке или купить. Она пообещала, что обязательно придет в Дом молитвы. Потом предложил «Наочні уроки Христа» в подарок на условии, что она прочтет книгу. Прощаясь, моя новая знакомая сказала: «Тепер я знаю, почему приехала раньше, в пятницу, хотя должна была приехать только в воскресенье».

Пусть наша встреча с этой женщиной будет переломным моментом в ее жизни. Верю, что она полюбит Господа.

**Федор
Полегенько**

Говори для Мене...

Не могу сказать, коли саме я почав заїкатися. До першого класу все було добре – нормально спілкувався з батьками та друзями. А в першому класі була зміна обстановки, з'явилися нові люди, нові вчителі, навантаження. Можливо, через це заїкання і проявилось. Однак я не надавав цьому значення до моменту, коли моя однокласниця якось на весь клас мене не висміяла.

Ми тоді вивчали прислів'я та приказки. Є таке прислів'я: «З ким поведешся, від того й наберешся». Однокласниця тоді голосно сказала: «Якщо я з Вадимом дружу, то буду заїкатися». Я це запам'ятав, і після цього в мене з'явилися комплекси. Відтоді я постійно зауважував, що заїкаюся. Це стало проблемою: я не міг нормально розмовляти з друзями й удома. Якщо треба було піти до магазину, я відмовлявся, бо мені було важко вимовити найпростіші слова. Коли слова починалися на приголосні «д», «п», «р», я також не міг говорити. Це мені дуже заважало.

У школі я отримував оцінки тільки за контрольні й самостійні роботи, до дошки не виходив. У щоденниках дітей за день було по дві-три оцінки. А в мене – одна оцінка за семестр.

Коли я був у восьмому класі, стало трошки легше: вада не так часто проявлялася. На уроках української літератури ми декламували багато віршів, і мені здалося, що я можу вільно говорити, спілкуватися. Минуло декілька місяців – і моя проблема знову повернулася, навіть стало набагато гірше, ніж раніше. Урешті-решт я почав приймати таблетки від заїкання, але через спазми в горлі почав задихатися.

Мені порадили співати. Я двічі переспівав збірник «Псалми Сіону», займався дихальною гімнастикою, слідував за постановою – нічого не допомагало.

Одного дня я співав Псалом 15 і думав: «Немає сенсу співати псалми. Якщо я сьогодні проспівав і начебто стане легше, а завтра знову буде так само. Не буду ж я постійно бігати у свою кімнату і співати псалом, щоб запитати: «Як в тебе справи?»».

В 11-му класі, коли складали іспити, я був дуже щасливий, коли ЗНО зробили письмовим. Вступивши до Художньої академії, я заїкався перші три роки навчання. Просто показував викладачам свої роботи, слухав критику, їхні побажання і йшов додому малювати. Увесь цей час я продовжував молитися про моє заїкання.

Пастор моєї громади запропонував мені й моєму другові звершувати служіння в церкві: відкривати богослужіння і говорити проповіді. Я був шокований, адже все життя заїкаюся. Як це можливо з моєю проблемою? Я почав молитися.

Коли я вперше вийшов за кафедру відкривати богослужіння, ноги і руки трусилися, голос тремтів. Я боявся, що не зможу промовити жодного слова. Слава Богу, я не заїкався! Потім мені ще не раз довіряли відкрити служіння й говорити проповідь. Минулого року я проводив служіння кожну другу суботу.

Згодом у громаді організували молодіжний хор, і ми поїхали в Ужгород з програмою. Мені запропонували сказати проповідь. Мені було страшно, адже інше місто, інша церква. Я не знав, як мене сприймуть, але все віддав у Божі руки.

Ми з молоддю виступили. Після служіння до мене підійшов пастор Дмитро Зубков і запитав: «Чи хотів би ти навчатися на богословському факультеті?» Тоді в голові промайнула думка: «Мабуть, це воля Божа». Я з дитинства мріяв бути пастором, але відганяв ці думки, адже розумів, що заїкання не минає. І я вирішив для себе: «Я ніколи в житті не піду на богословський факультет, якщо мене не запросять».

Незважаючи на те, що мені дуже подобався живопис, я відчував, що не на своєму місці. Якби в мене не було проблеми із заїканням, я б не оцінив усе, що сталося в моєму житті. У мене є з чим порівнювати. Господь із заїки зробив людину, яка стоїть за кафедрою та спокійно говорить. Це дивовижне Боже чудо.

**Влад
Берецькі**

Ревность не по рассуждению

**«Вера от слышания,
а слышание
от слова Божия»**

(Рим. 10:17).

Однажды утром я стоял на остановке, надеясь поймать попутку. Мне нужно было добраться из Житомира в Бердичев на совещание служителей. Транспорта все не было. Я видел, что рискую опоздать на совещание, и меня охватило волнение. Решил попросить помощи у Бога, и Он ответил на мою молитву, но совсем не так, как я ожидал. К остановке подошел еще один человек. Я поздоровался с ним и увидел, что он нетрезв. «Точно уеду первым, – подумал я. – Какой водитель возьмет его в машину?» И отошел от него метров на 20. Но что это? Первый же автомобиль остановился возле него, и мой попутчик уехал. «Почему Ты так сделал? – обратился я к Господу. – Почему?» Подъехал следующий автомобиль. Водитель открыл окно и спросил: «Вам в Бердичев?»

...Мы продолжили путь. Дорога была скользкой из-за первых заморозков. За селом Снигури мы увидели ужасную картину. Из перевернувшегося автомобиля, который забрал моего попутчика, жители села уже успели вытащить два бездыханных тела. В тот момент мне стало понятно, почему Господь не дал мне уехать на первой остановившейся попутке. Мне было стыдно за свое недовольство. Я благодарил Бога и просил у Него прощения.

БЕСЕДА С ПОПУТЧИКОМ

Ночной поезд вез нас из Луганска в Киев, откуда нам предстояло разъехаться по разным городам. Мы ехали в Житомир в отпуск, наши попутчики – во Львов после демобилизации. С одним из них, офицером, мы проговорили всю ночь. Наши родные даже не знали об этом. После этой встречи я еще несколько раз молился о своем собеседнике и со временем забыл о нем.

Но Бог не забыл его. Об этом я узнал через десять лет. Мы с женой гостили у детей в Днепропетровске и в одну

из суббот посетили общегородское собрание Церкви. На Субботней школе меня представили братьям и сестрам. Во время перерыва ко мне с распростертыми объятиями подбежал мужчина, обнял меня и спросил: «Вы помните меня?» Я не сразу узнал в этом брате того самого попутчика-офицера, с которым мы проговорили всю ночь. Наша встреча в поезде не была случайной. Слава Богу, что Он поливал и взращивал семя истины, упавшее, как позже я узнал, на добрую почву и принесшее такой плод.

Беседуете ли вы с попутчиками?

«ТЫ ПОЧЕМУ ЗДЕСЬ СТОИШЬ, ВАСИЛИЙ?»

По поручению ведущих радиопрограммы «Голос надії» я приехал в село Вязовка, расположенное на границе двух районов – Коростенского и

Народичского. Внимательно изучив расписание автобусов, висевшее возле остановки, решил уехать из села пораньше – в восемь вечера, хотя в расписании было указано еще четыре рейса. В начале восьмого я уже был на остановке. Но увы, время шло, а автобусов – ни попутного, ни встречного, – не было. Наступала ночь. Все, кому нужно было уехать из села, давно уже уехали. Весна только начиналась, было очень холодно. Здесь меня никто не знает, кто же пустит переночевать? Вся надежда – только на Господа. Я молился, пел псалмы, вспоминал библейские истории, но холод все больше напоминал о себе. Отжимание от скамейки, бег вокруг остановки согревали всего на несколько минут. Я молился и просил Бога о помощи.

Мимо меня прошла пара, – мужчина и женщина, – видимо, возвращавшаяся из гостей. Они громко о чем-то говорили. Я поздоровался. Мужчина неожиданно остановился и, кивнув мне, словно знакомому, спросил: «Ты почему здесь стоишь, Василий?» Я не стал говорить, что он ошибся, ведь остановка не была освещена, но ответил, что жду автобус. «Какой автобус? Последний проходит здесь в пять часов!» – воскликнул мужчина. Мужчина и женщина предложили мне переночевать у них. Я согласился. На нескольких столбах возле их дома еще горел свет. Но вдруг он потух. В доме также не было света. В темноте женщина кое-как приготовила для меня постель. Все быстро уснули. Проснувшись утром, я услышал встревоженные голоса, доносившиеся из другой комнаты. Хозяева поняли, что приютили незнакомца. Я громко поздоровался, назвал свое имя и рассказал, для чего приехал в их село. Сам Бог нашел для меня приют в их доме!

**«Ибо Ангелам Своим
заповедает о тебе –
охранять тебя на
всех путях твоих: на
руках понесут тебя,
да не преткнешься
о камень ногою
твоею»**

(Пс.90:11,12).

**Вениамин
Байдала**

Ваш син не наш пацієнт...

Сім'я Жана Стангеліні

У квітні 2013 року у нас народився хлопчик Жан, друга дитина. Коли йому було близько двох місяців ми з дружиною помітили, що він не реагує на звуки. Коли були на обстеженні в лікарні, сказали про це лікарю, і він направив нас на обстеження на спеціальному обладнанні.

Словами важко передати, що відчуваєш, коли чуєш діагноз своєї дитини – стовідсоткова глухота. Досить важко змиритися з тим, що твоя дитина ніколи не назве тебе татом, не заспіває, не почує тебе. Було неймовірно важко заговорити до сина. Тоді пригадав історію про

Аврама, коли Бог звелів йому принести сина в жертву. Аврам не міг на початку сказати про це синові, тому на гору вони піднімалися мовчки.

Звісно змиритися з цим діагнозом ми з дружиною не хотіли, тому звернулися до друзів та громади з проханням молитися, та почали шукати

фахівців у цій галузі. Знайомі нам порадили такого спеціаліста, і вже через тиждень ми були у чергового лікаря. Коли обстеження було завершено, лікар подивилася на нас і спокійно сказала: «Ваш син не наш пацієнт. Із слухом у нього все гаразд». Ми вийшли в коридор й одразу помолилися, подякували Богові. Хоч думки про те, що вона можливо помилилася, ще деякий час переслідували нас.

Сьогодні нашому сину вже п'ять років. Цей досвід навчив нас більше цінувати такі речі, які ми сприймаємо як належне. Також пам'ятати про те, що Бог сьогодні такий самий сильний як і колись і Йому не байдуже, що відбувається в нашому житті і що нас болить та непокоїть.

Жан Стангеліні

Хліб для мами

Пригадую досвід, який наша сім'я нещодавно пережила. Ми вирішили поїхати на вихідні в гості до моїх батьків. Ми часто вирушаємо в такі поїздки, але ця була незвичайна тим, що Бог виявив Свою особливу опіку й охорону.

Як завжди, ми, сівши в машину, у молитві звернулися до Господа, попросивши захисту й охорони в дорозі. І раптом дружина сказала: «Удома залишився хліб. Я візьму його, і ми завеземо до моєї мами». Я відповів: «Хліб не зіпсується за вихідні. Їдьмо, бо дорога далека». Однак дружина наполягала: «Ні, я все-таки піду, і завеземо хліб до мами. Для цього

не потрібно багато часу». Я погодився.

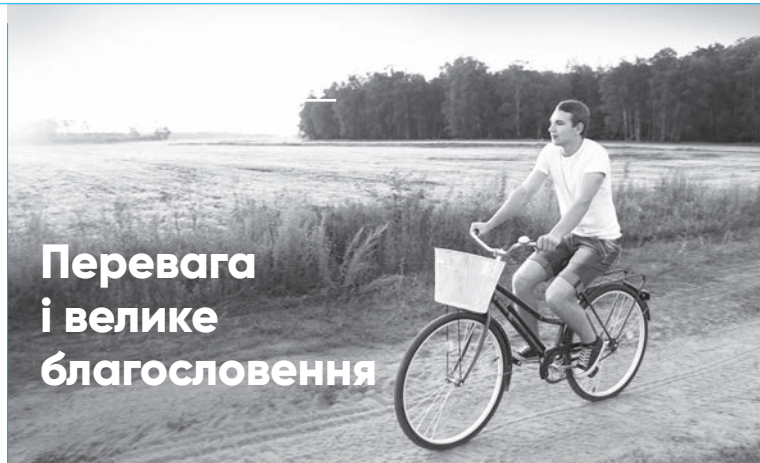
Коли ми під'їхали до мами, вимкнувши двигун машини, я помітив під капотом якесь червоне світло. Відкривши капот, я побачив, що полум'я вогню було вже великим. Я негайно загасив його, але їхати в далеку дорогу було неможливо. Ми зрозуміли, що саме Господь дав думку повернутися додому. Якби ми не заїхали до мами, то автомобіль дорогою міг би вибухнути, і невідомо, чи залишилися б ми живими.

Роман Данилюк

Перевага і велике благословення

У дев'ятому класі мене цікавило все надприродне й потойбічне: гороскопи, інопланетяни, гадання на картах, пророцтва Нострадамуса і т. д. Найбільше хотілося дізнатися, чи є життя після смерті? Тоді Біблія була для мене недосяжною книгою, яку читають тільки священики в церкві та старі мудрі люди.

Одного разу по радіо я почув програму «Голос надії», наприкінці якої всіх охочих дізнатися, що на нас чекає в майбутньому, чи є життя після смерті, запросили на навчання в Заочну Біблійну школу. Я замовив уроки з вивчення Святого Письма. Досліджуючи урок за уроком, я поглинав біблійні істини, які перевертали моє уявлення щодо багатьох речей. Біблія для мене

стала доступною і бажаною книгою. Невдовзі я знайшов у Святому Письмі відповіді на більшість своїх запитань і почав шукати Церкву, яка має віру Христа і дотримується Його Заповідей.

Своїх перших друзів-адвентистів я знайшов за 20 км від нашого села. Щосуботи за будь-якої погоди мій велосипед везе мене на зустріч з новим, величним і святим. Я уклав заповіт із Господом у 17 років і жодного дня про це не пошкодував. Будувати своє життя та свою сім'ю на біблійних принципах – це перевага і велике благословення!

Микола Каганюк

Просіть Божої волі

Я одружився з дівчиною з християнської родини. Ми, як і кожна молода сім'я, мріяли і молилися про власне житло. Ми дослідили ринок нерухомості та зрозуміли, що наших коштів не вистачить, щоб купити будинок. Та все ж ми мали надію. Майже в центрі містечка продавався будинок. Поглянувши на дім здалеку, ми не звернули на нього особливої уваги. Проте через деякий час співробітниця дружини запропонувала знову подивитися на той самий будинок. Знаючи ціни на нерухомість у нашому районному центрі, ми були здивовані, адже він коштував удвічі дешевше. Господині не було вдома, тому сусіди коротко розповіли про будинок та про тих, хто в ньому мешкав. Наших коштів вистачало на

купівлю. Нам сподобався і будинок, і подвір'я, і садок з невеликим клаптиком землі. Ми продовжували молитися, аби була воля Божа щодо цього помешкання.

Наступного дня ми зустрілися з власницею будинку. Вона повідомила, що будинок уже майже проданий, вона чекає, коли віддадуть решту коштів. Ми були розчаровані й не розуміли, що відбувається.

Адже Бог двічі привів нас до цього місця. Ми з дружиною продовжували молитися. Я попросив власницю будинку зателефонувати нам, якщо його не куплять.

Минуло чотири дні, і наша надія почала гаснути. Однак ввечері нам зателефонувала власниця та сказала, що ми можемо купити в неї дім. Роботи там було дуже багато, та

ми були раді, що матимемо власне житло. З батьківською допомогою та нашими спільними зусиллями через рік ми ввійшли у свій дім.

Перед купівлею будинку ми молилися, чи потрібно нам жити саме в цьому місті. І Бог відповів, адже через десять років сусідські діти почали приходити зі своїми батьками в адвентистську церкву.

Сьогодні для багатьох молодих людей складно створити сім'ю, оскільки вони не можуть придбати своє житло. Слід не просто молитися, а просити волі Божої, де саме купувати житло, та вірити, коли здається, що справи йдуть не так, як ви бажаєте. Довіряйте Богові!

Руслан Романщак

Пошли мені людину

Щоранку, коли молюся, то зазвичай прошу, щоб Бог послав мені людину, який я міг би розповісти про Його милість і любов. Особливо я це роблю, коли збираюся в подорож. Ось і цього разу, коли я збирався навесні на сесію до Бучі, то звернувся до Бога з таким проханням. Дорогою я вирішив відвідати тата, який живе в смт. Іванопіль Житомирської області. На станції Козятин я сів у потяг, що прямував до м. Бердичів. У вагоні було небагато людей:

одні спокійно сиділи мовчки, інші розмовляли по телефону або між собою. Аж ось мою увагу привернула молода жінка, яка тривожно розмовляла по телефону. З її слів я зрозумів, що сталося лихо. П'ятирічний син жінки, який був під наглядом бабусі, пролив окріп і обпік собі ноги. Жінка була в розпачі, голосно плакала та звинувачувала себе в цій біді. Мені стало шкода її, але я не знав, як їй допомогти і чи повинен втру-

чатися. Раптом я пригадав свою молитву, як просив Бога послати мені людину. Я не розумів, як мені підійти і що робити, щоб якось допомогти, навіть боявся, що мене неправильно зрозуміють, та знав одне: потрібно діяти, Господь зі мною.

Я підійшов і сів поруч. Тихо привітавшись, запитав, чи можу чимось допомогти. Жінка розповіла про свою біду. Окрім цього, у неї захворіла донька, і саме до неї вона поверталася з

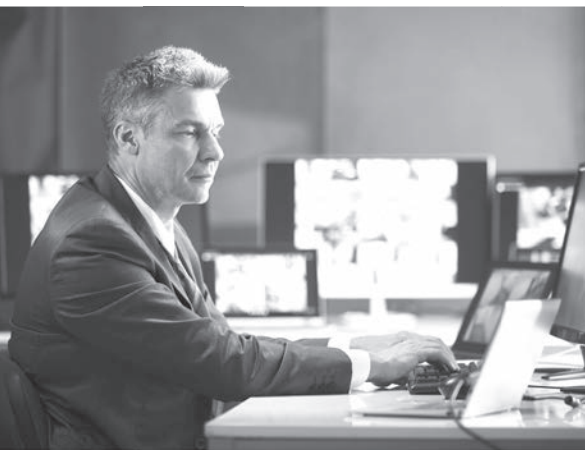
відрадження. Я заспокоїв її, сказавши, що, можливо, не все так страшно, як здається на перший погляд. Жінка заспокоїлася. Її звали Іриною, а сина, який постраждав, Денисом. Хлопчика оглянув лікар швидкої допомоги. Денис був у безпеці.

Ми продовжили розмову, і я попросив, щоб Ірина не звинувачувала себе, і вказав на справжнього винуватця людських страждань, на диявола. Однак додав, що Ісус уже переміг сатану, коли помер на хресті. Розповів їй про План спасіння. За розмовою швидко сплинув час. З дозволу Ірини я поговорив за неї та її сім'ю. Дякую Богові за цю зустріч, за те, що Він чує молитви і так дивовижно веде по життю. Вірю, що ця зустріч не випадкова. Сьогодні я підтримую зв'язок з Іриною. Маленький Денис одужує, донька Яна вже здорова, а сама Ірина зацікавилася дослідженням Біблії. Слава Богові!

Володимир Гаврилюк

Будьте уважними

Одна жінка працювала на заводі. Якось, наприкінці свого робочого дня вона пішла в морозильну камеру, щоб щось перевірити, але двері випадково зачинилися і жінка виявилася замкненою зсередини.

Жінка кричала і шосили стукала. Усе було безрезультатно. Ніхто її не чув. Більшість працівників уже пішли, а зовні морозильної камери неможливо почути, що відбувається всередині.

П'ять годин по тому, коли жінка сильно замерзла, охоронець заводу відчинив двері. Та жінка дивом врятувалася того дня від смерті. Пізніше жінка запитала в охоронця, чому він вирішив перевірити морозильну камеру, адже це не входило в його обов'язки. На що він відповів: «На цьому заводі я працюю вже 35 років. Сотні людей проходять повз мене що-

дня, але ви одна з небагатьох, хто вітався зі мною вранці і прощався наприкінці робочого дня. Багато хто ставиться до мене, так ніби я невидимка.

Сьогодні, проходячи повз мене, ви, як завжди, сказали мені: «Доброго дня». Однак після робочого дня я помітив, що не почув ваше: «До побачення!», і не бачив, щоб ви залишали територію заводу. Тому я вирішив усе перевірити. Я так звик до вашого «Доброго дня» і «До побачення», які ви кажете мені щодня, адже вони нагадують мені, що я комусь потрібен. Не почувши сьогодні ваших слів прощання, я зрозумів, що щось трапилось. Ось чому я всюди шукав вас».

Будьте уважними і поважайте навколишніх. Адже ми не знаємо, що буде завтра.

Венчает нас только финал

Со дна поднимала всю грязь,
Ревела, бурлила, спешила,
Как будто с собою борясь,
Река не текла, а крушила,

Сплетая потоки воды,
Течением камни мешала,
С лицом неизбежной беды
Силищей своей увлекала.

Несла на кипящей спине
И бревна, и мусор, и баржи,
Что в мутной ее глубине
Тонули уже не однажды...

И падала речка в обрыв,
Летящим фонтаном срываясь,
Он был, несомненно, красив,
На тысячи брызг рассыпаясь

И в реку бы ты не входить,
Но вот парадокс – сотни лодок
Спешат по течению плыть,
Не слыша ничьих отговорок.

За лодками шли корабли,
На борт захватив шик и праздность.
И многие б люди могли
В бинокли увидеть опасность,

Но логике всей вопреки,
Подобно безумному стаду,
Любуясь пейзажем реки,
Неслись корабли к водопаду.

Но речь не о них, а о том,
Кто в лодке, почти обессилив,
Но, видя поток за бортом,
Концовку маршрута предвидев,

Гребет. День и ночь. Год и два.
И против течения – весла...
Гребет и молитвы слова
Твердит то победно, то слезно...

А с палуб больших кораблей
К себе зазывая, в удобства,
Кричало немало людей:
«К чему этот цирк и упорство?

Смени направление, шут,
Зачем тебе зря напрягаться?
Ты выбрал неверный маршрут!
Да что с чудачком объясняться...»

Так, в гуще враждебной среды
Один против тысячи мнений,
Один против силы воды,
Под резкость чужих изречений

Он плыл, и в своем убежден,
Насмешки терпел и смирялся,
На маленьком судне своем
Пусть медленно, но продвигался

И вот стало легче грести,
Течение вдруг стало тише,
Река перестала нести –
Как будто пришла помощь свыше.

И здесь, разжимая кулак,
Герой наш решил: «Получилось!» –
И, выпустив весла, обмяк,
На грудь голова наклонилась.

А мысли шептали: «Ты смог!
Смотри – тихо лодку качает,
А ты изнемог и промок,
Поспи, ведь река позволяет.

Всего лишь минутку, и в путь!»
И вторило мыслям все тело:
«Позволь хоть чуть-чуть отдохнуть,
А после возьмемся за дело».

И, словно свинцом, растеклась
С плечей и до пят злая дрема.
Уснул. Ну, а лодка, кружась,
И ветра дождалась, и грома.

И к разным плыла берегам,
На камни не раз натыкалась.
Навстречу зовущим волнам
Течением вновь увлекалась.

Один за одним поворот,
Но спит человек непробудно,
И весла упали за борт,
И вам догадаться не трудно

О том, что прошел целый час
Минутного сна-перерыва,
А лодка неслась и неслась,
Пока не упала с обрыва.

И нам ли в пути отдыхать?
Река вырвет весла и сбросит!
Нам время грести, а не спать –
Течение быстро уносит!

Ты рук своих не расслабляй!
И если вокруг все спокойно,
Прошу тебя, плыть продолжай,
Пусть трудно порою и больно

И сколько б ни плыли мы дней,
Ты помни: от Господа сила,
И в лодке надежной своей
Греби против целого мира!

Не зря нам дана благодать,
Чтоб нас укрепить в водах мутных,
И я вам осмелюсь сказать:
Средь суетных дней и распутных

Не важно, кто как начинал,
Как верно кто шел и отважно,
Венчает нас только финал,
Начало же будет не важно.

Наталья Шевченко

Щомісячна газета
«Адвентистський вісник»
видає Церква АСД
в Україні

Директор видавництва «Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва «Джерело життя» Лариса Качмар
Відповідальний редактор газети «Адвентистський вісник» Лідія Власик
Редакційна колегія: С. Носов, В. Велечук, Г. Безкровний
Над номером працювали: М. Опіяр, І. Корещук, О. Мехоношина
Дизайн та верстка: Ю. Смаль

Адреса: 04071, Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10–А
dzherelo@ukr.net

www.lifesource.com.ua
тел. (044) 467-50-72